

Giục Già

Mau với chứ, vội vàng lên với chứ,
Em, em ơi, tình non đã già rồi;
Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi,
Mau với chứ ! Thời gian không đứng đợi.

Tình thổi gió, màu yêu lên phấp phới
Nhưng đôi ngày, tình mới đã thành xưa,
Nắng mọc chưa tin, hoa mọc không ngờ,
Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết !
Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt:
Những vườn xưa, nay đoạn tuyệt dấu hài
Gặp đi em , anh rất sợ ngày mai;
Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn.

Vừa xịch gôi chẵn, mộng vàng tan biến;
Dung nhan xê động, sắc đẹp tan tành.
Vàng son đương lộng lẫy buổi chiều xanh,
Quay mặt lại: cả lầu chiều đã vỡ
Vì chút mây đi, theo làn vút gió.
Biết thế nào mà chậm rãi, em ơi ?
Sớm nay, sương xê xích cả chân trời,
Giục hồng nhận thiên di về cõi bắc.
Ai nói trước lòng anh không phản trắc,
Mà lòng em, sao lại chắc trơ trơ ?
-- Hái một mùa hoa lá thuở măng tơ,
Đốt muôn nền sánh mặt trời chói lợi;

Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối,
Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm.
Em vui đi, rằng nở ánh trăng rằm,
Anh hút nhụy của mỗi giờ tình tự.
Mau với chứ ! Vội vàng lên với chứ !
Em, em ơi ! Tình non sắp già rồi...

Xuân Diệu